

Slniečko 9

ROČNÍK 46

MÁJ 1992

5 KČS

POZOR!
Súťaž pre pani učiteľky!

Bolo to ešte v časoch, keď veľkú časť liptovskej doliny pokrývali hlboké nepreniknuteľné lesy.

V doline, ktorou preteká potok Demänovka, ležalo niekoľko osád. Ľudia sa tu živili ovčiarstvom, ba obrábali už aj skromné tabličky zeme.

Kraj tvrdý, robota neľahká, ale ľudia si ako-tak navykli a boli spokojní. No tu sa v doline usalašil hrozný drak a začal nivočiť všetko živé. Na celý kraj doľahol strach a hrôza.

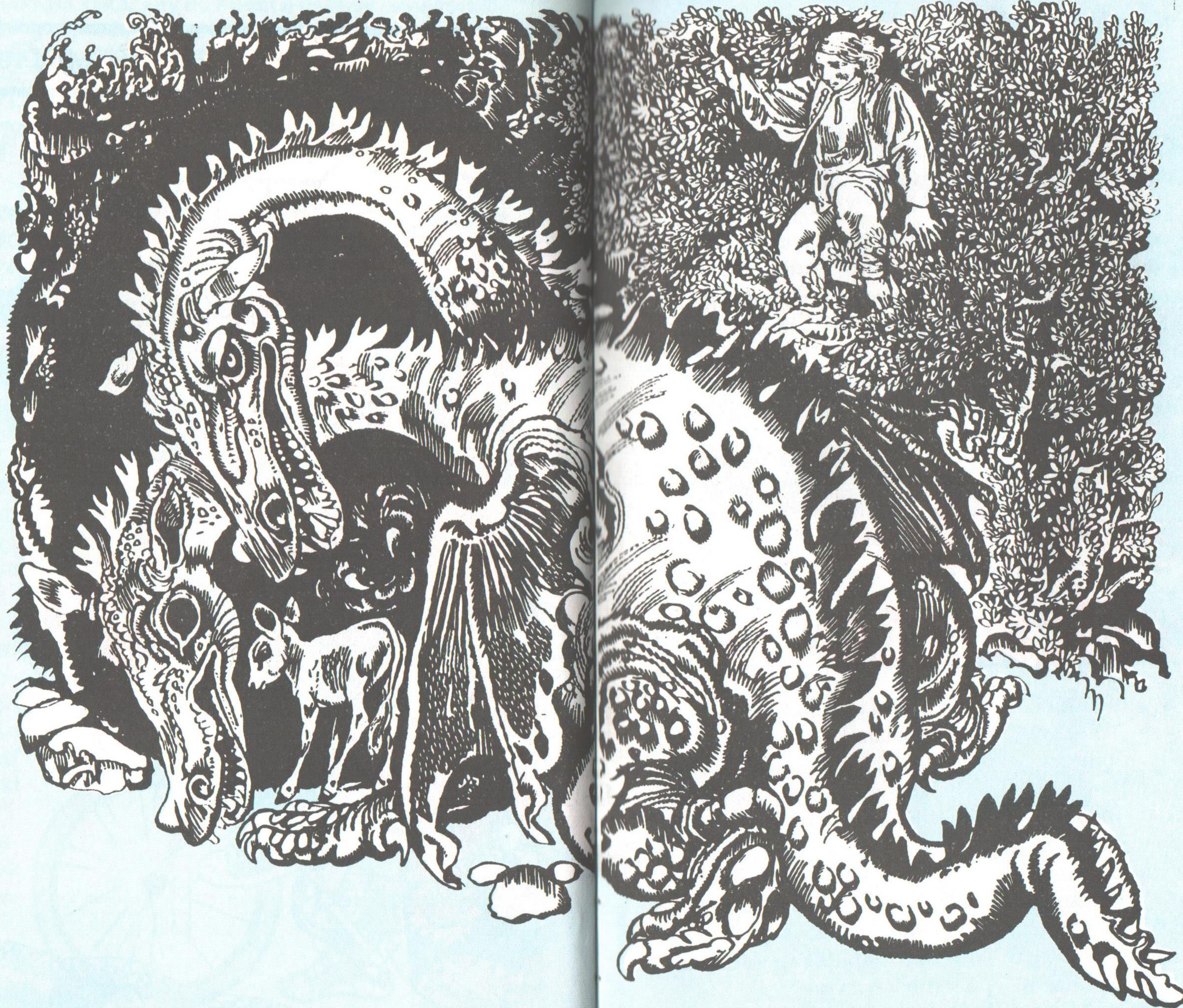
Drak sa upelešil v jaskyni nad potokom Demänovka a odtiaľ prepadával ľudí na poli, ovce a lichvu na pastve.

Osadníkov sa zmocnila taká hrôza, že opúšťali svoj biedny majetok a utekali z kraja, ktorý sa im predtým videl zemskej rajom.

No ohrozenú dedovizeň jednako len všetci neopustili. Ostali niekoľkí smelí chlapi a tí si zaumienili, že netvora skántria. Medzi odvážlivcami bol aj Demian, chudobný srdnatý mládenec, svaly ani povrazy; stalo sa už, že holou päsťou zahlušil medveďa.

V horách bol Demian doma. Poznal kdektorý chodníček a ľahko mu bolo sledovať draka na jeho lúpežných cestách. Vysledil, že drak vychádza z jaskyne v určité dni a v tom istom čase. Po návrate hoduje vo svojom brlohu a potom nasýtený drichme aj niekoľko dní.

Raz drak zasa vyšiel z jaskyne. Demian využil jeho neprítomnosť, zoťal suchú borovicu, rozkálal ju a štiepy poukladal v okolí, ba i v samej jaskyni. Keď sa drak vrátil, bol už Demian zase v úkryte.

Tak Demian rúbal a štiepal sucháre niekoľko dní. Napokon usúdil, že dreva je už dosť. Drak práve vtedy vyšiel za novou

koristou. Demian sa vyškríbal na vysoký strom, čo stál pri jaskyni, a čakal kedy sa hrozný drak vráti.

O chvíľu hora zahučala, jej smolnatú vôňu prenikol sírnatý zápach a medzi stromami zablácalo teľa, ktoré dnes drak uchytil. Demian videl, ako sa netvor s koristou plazí do jaskyne.

Potichu, ako lesná kuna, sklzol zo stromu a opatrne sa priblížil k jaskynnému otvoru. Tam učupený čakal, kým sa drak nenakrími a nezaspí. Potom chytrou zahradil polenami vchod jaskyne, škáry upchal suchým machom a lístím a vykresal oheň. Suché polená vo chvíli vzbĺkli. Iba teraz si Demian zhlboka vydýchol; vedel, že drak už neujde.

Jaskyňa bola onedlho celá v plameni. A Demian prihadzoval na oheň ďalšie polená...

Z jaskyne sa ozýval zúrivy rev a lomoz, ktorý bolo počuť naširoko-nadaleko. No rev pomaly slabol, až kým načisto nezatíchol.

Veľká bola radosť ľudí zblízka i zďaleka, keď sa dozvedeli, že draka už niet. Ťakovali mládencovi a vychvaľovali jeho statočnosť. Demian sa na to všetko len pousmial a vrátil sa naspäť k svojej sekere.

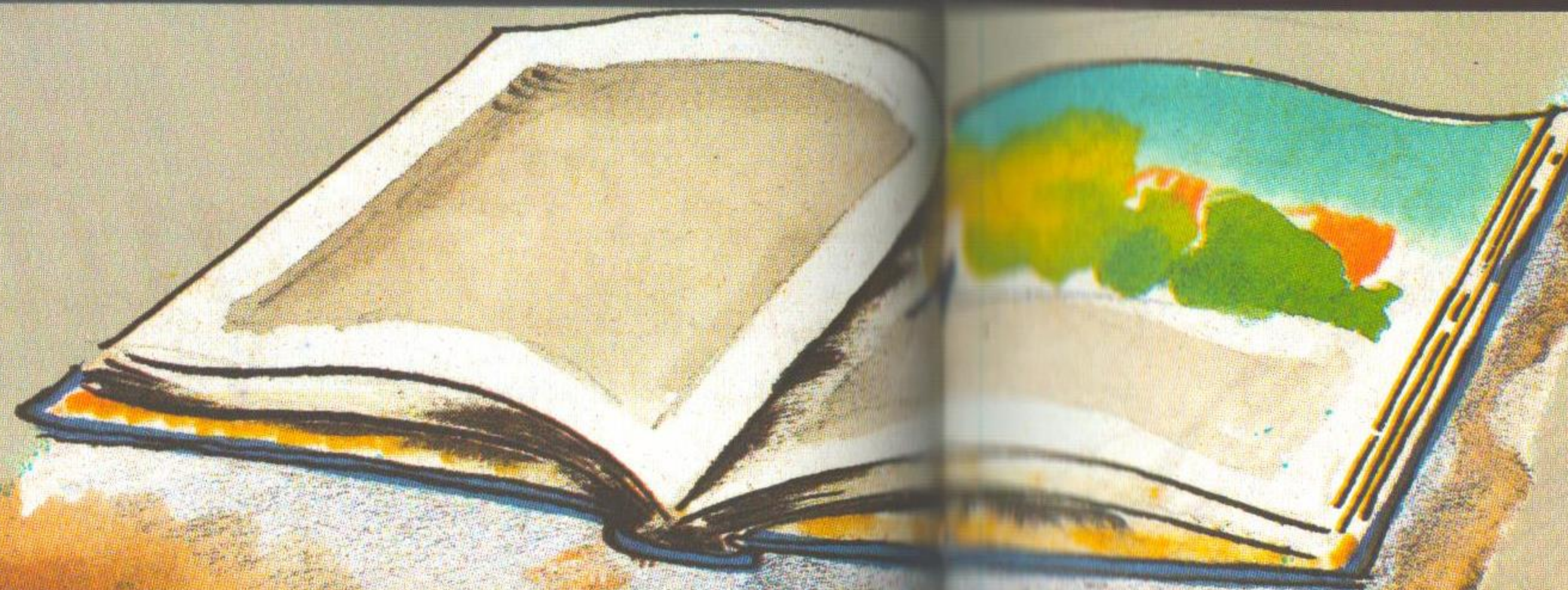
Chýr o Demianovom hrdinstve sa doniesol až na panovnícky dvor.

Raz do Liptova zavítal kráľ. Spomenul si na hrdinského drevorubača a rozkázal, aby mu ho priviedli.

Demian prišiel a hlboko sa poklonil. Kráľ sa usmial, mládenca pochválil a daroval mu veľký lán poľa aj kusisko hory, ba povýšil ho aj do zemianskeho stavu. Tak vznikla osada Demianova - Demänová. A jaskyni v doline prischlo meno Dračia jaskyňa.

Hustroval VLADIMÍR MACHAJ

Kde bolo tam bolo, bolo to v Bratislave v roku 1991.
Bratislavské deti si zvolili svojho kráľa. Zvolili si toho,
koho majú radi, kto im rozumie a kto sa ich hádam aj zastane.
Kráľom Bratislavy–Detislavy sa stal obľúbený
slovenský herec **MARIÁN ZEDNIKOVIČ**
A práve jemu, jeho kráľovskej výsosti Mariánovi I.,
položilo Slniečko otázku:

"Čo čítal bratislavský kráľ,

Kým som ešte nebol kráľom a kým som ešte chodil v krátkych nohaviciach, býval som na sídlisku. Bolo tam veľa kamarátov a fantastický dvor. Nič nám nemohlo nahradiť futbalové zápasy a hokejové turnaje, ktoré sa na tomto dvore odohrávali. Sídlisko stíchlo a my sme voľky–nevoľky hľadali inú náplň na voľné chvíle. Začali sme čítať. Priznám sa, bola to riadna fuška, kým som sa prehrýzol do toho neznámeho sveta fantázie. Ale podarilo sa a prišiel som tomu na chuť. Jedno si pamätám: Už nikdy som doma nepovedal: „Ja sa nudím. Čo mám robiť?“

A čo som čítal s najväčším potešením? Nevedkove dobrodružstvá, pretože boli veľmi smiešne.

MARIÁN I.
Bratislavský kráľ

Ako bol Nevedko muzikantom

NIKOLAJ NOSOV

Keď sa Nevedko chytil do práce, nikdy ju neurobil ako treba, preto mu všetko vypáľilo zle. Čítať sa riadne nenaučil, iba slabikoval, a písať vedel iba tlačnými písmenami. Mnohí vraveli, že Nevedko je prázdna hlava, ale to nebola pravda. Veď ako by potom mohol myslieť? Pravda, myslelo mu to všelijako, ale topánky si predsa len obúval na nohy, a nie na hlavu – čo znamená, že jednako len myslel.

Nevedko by bol rád všeličo vedel, lenže učiť sa mu

nechcelo. No a vedieť niečo bez učenia, to sa ešte nepodarilo ani tomu najšikovnejšiemu kratuľkovi.

Fafrni a fafrnky mali radi hudbu a Balalajka bol znamenitý muzikant. Mal všelijaké hudobné nástroje a často na nich hrával. Všetci ho počúvali a chválili. Nevedko závidel, že Balalajku chvália. Začal ho prosiť:

„Nauč ma hrať. Aj ja chcem byť muzikantom.“

„Dobre,“ vraví Balalajka. „A na čom chceš hrať?“

„Na čom je najľahšie?“

„Na balalajke.“

„Tak daj balalajku, skúsím.“

Balalajka mu dal balalajku. Nevedko zabrnkal na strunách a vraví:

„Nie, balalajka hrá veľmi ticho. Daj niečo hlasnejšie.“

Balalajka mu dal husle. Nevedko zapidlikal sláčikom po strunách a vraví:

„Nemáš dačo ešte hlasnejšie?“

„Mám trúbu,“ hovorí Balalajka.

„Tak daj, skúsím.“

keď ešte nebol kráľom?"

Balalajka mu dal veľkú medenú trúbu. Nevedko dúchol do nej a trúba až tak zrevala.

„To je nástroj!“ zaradoval sa Nevedko. „Hlasný!“

„Keď sa ti páči, uč sa hoci na trúbe,“ súhlasil Balalajka.

„Načo sa učiť? Viem aj tak,“ vraví Nevedko.

„Ale ba, ešte nevieš.“

„Viem, viem! Počúvaj!“ zakričal Nevedko a začal z celej sily dúchať do trúby: Dú-dú-dú! Hú-hú-hú!

„Ty len trúbiš, a vôbec nehráš,“ vraví Balalajka.

„Ako nehrám?“ urazil sa Nevedko. „Hrám až veľmi krásne. Hlasne!“

„Ech ty! Nejde predsa a to, aby bolo hlasno, ale aby bolo pekne.“

„Veď je to aj pekné!“

„Vôbec nie,“ povedal Balalajka. „Už vidím, že nemáš na hudbu nadanie.“

„Ty nemáš nadanie!“ nasrdil sa Nevedko. „Vravíš to zo závidi. Chceš, aby počúvali a chválili len teba.“

„Ešte čo!“ riekol Balalajka. „Ber si trúbu a hraj, koľko chceš, keď myslíš, že sa ti učiť netreba. Nech aj teba chvália.“

„Aj budem!“ odsekol Nevedko.

Začal dúchať do trúby, ale pretože hrať nevedel, tak mu trúba revala aj chripela, pišťala aj chrochtala. Balalajka počúval, počúval... Naostatok ho to omrzelo. Obliekol si zamatový kamizol, uviazal na krk ružovú mašľu, ktorú nosil namiesto kravaty, a odišiel na návštevu.

Večer sa doma zišli všetci fafni. Tu Nevedko znova pochytil trúbu a začal dúchať: Dú-dú-dú! Hú-hú-hú!

„Čo je to za huk?“ pohoršili sa všetci.

„To nie je huk,“ vraví Nevedko, „to ja hrám.“

„Už aj prestaň!“ vykrikol Vševedko. „Od tvojej muziky uši bolia!“

„To preto, že si na ňu ešte nenavykol. Keď navykneš, nebudú ťa uši bolieť.“

„Lenže ja nechcem navykať. Už len to by mi chýbalo!, aby som navykal!“

Nevedko ho však nepočúval a hral ďalej: Hú-hú-hú! Viú! Viú!

„Prestaň!“ pustili sa doňho všetci fafni, „alebo zmizni s tou svojou protivnou trúbou!“

„Kde mám zmiznúť?“

„Choď do poľa a tam si hraj.“

„Ale v poli ma nikto nepočuje.“

„Veď ani netreba!“

„Treba! Bez toho sa nedá.“

„Tak choď na ulicu, budú ťa počuť susedia.“

Nevedko šiel na ulicu a začal hrať pred susedným domom, ale susedia mu povedali, aby im nehučal pod oblokmí. Šiel k druhému domu, ale aj odtiaľ ho odohňali. Šiel k tretiemu, aj stade ho odhňali, ale on sa rozhodol práve zato hrať a hrať. Susedia sa napálili, vybehli z domu a hybaj za ním! Ledva-ledva ušiel so svojou trúbou.

Od tých čias už Nevedko nehrá na trúbe.

„Nerozumejú mojej hudbe,“ vraví. „Ešte na ňu nedorástli. Až dorastú, sami prídu prosiť, ale už bude neskoro. Viac hrať nebudem.“

Preložila Mária Ďuričková
Ilustroval PETER CPIN

Nebolo ešte Lietavského zámku, keď do Liptova vtrhli tatárske hordy.

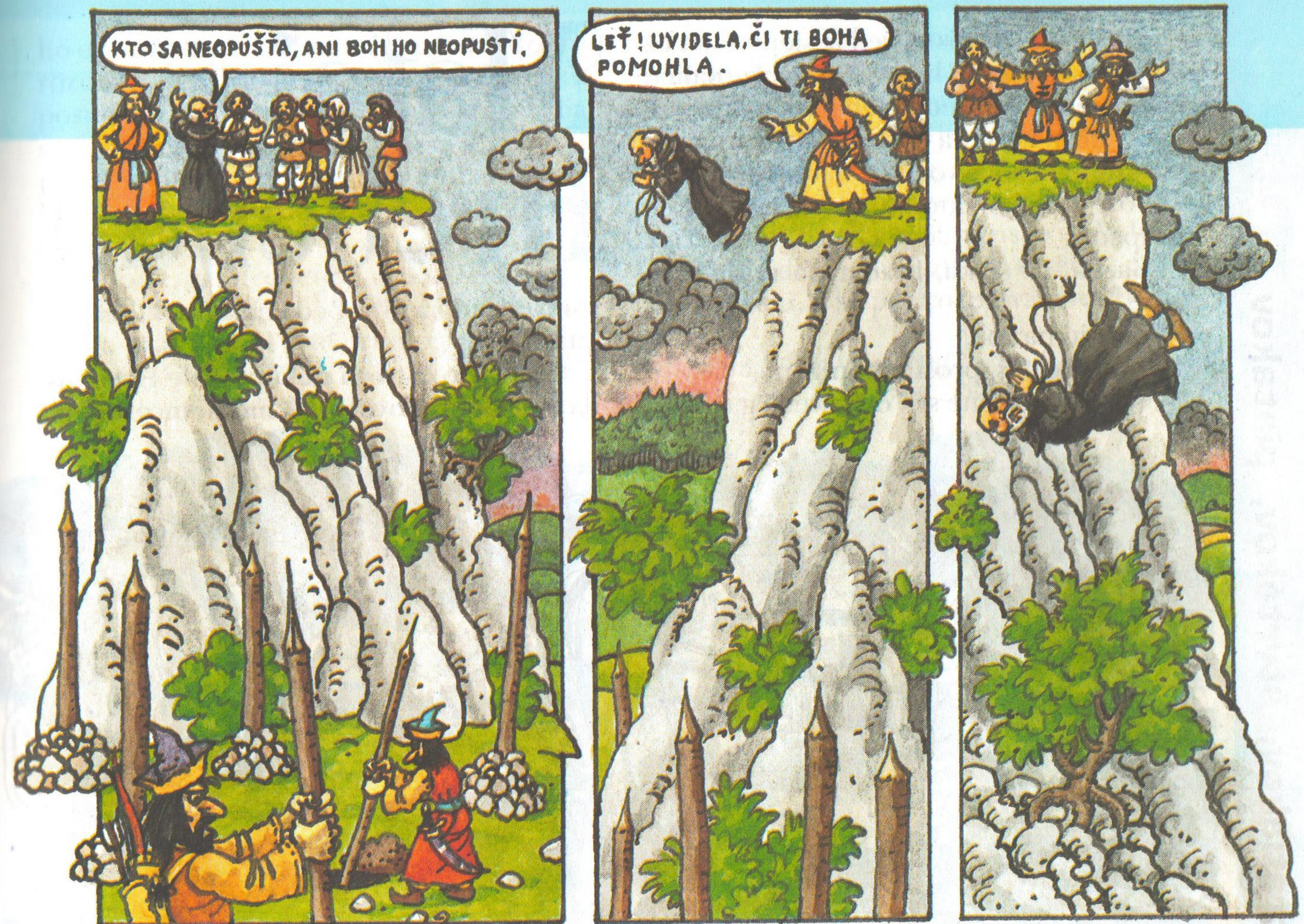
Čo bolo mladé, zutekalo, a čo staré, nevládalo.

Tatári vyplienili dedinu a prišli ku kostolu.

Tatári vyvalili dvere a vovallili sa do kostola.

Tatári lúpili, vraždili, unášali slovenské devy.

Lietavčanov odvliekli na vysoký vrch, že ich zhodia do priepasti.

Lietavčania nezradili svojich a mali za to pykať.

Lietavský kňaz letel do priepasti prvý.

Farár zmizol všetkým z očí. Tatárov zachvátila hrôza.

Len čo Tatári odcválali, Lietavčania vytiahli svojho kňaza.

Ide pomaly a neisto, veď je slepý a má už svoje roky. Vedie ho mládenček, palicu drží za jeden koniec a slepec za druhý koniec. Obaja nesú na chrbtoch batohy.

Za nimi hrkoce voz.

„Pozri, Jožko, kto je to,“ vraví slepec chlapcovi.

„Gazda, už starší, bradatý, a má pekné kone.“

Počkajú na voz.

„Odvezte nás, prosím ponížene.“

„Vďačne, sadnite si!“ odpovedá gazda.

A keď všetci sedia, slovo sem, slovo ta, slepec rozviaže batoh na kolenách a vyberá z neho knižky. Hmatom ich rozpoznáva a ponúka gazdovi, najprv Kollárove Spievanky, potom Belopotockého Vlastenecký kalendár a ďalšie knižky. Gazda nemôže odolať, vezme prvú, vezme druhú.

Dorazili do dediny. Slepce hneď pri prvom domci zostúpil s chlapcom z voza. Chlapec popredku, slepec za ním, prejdú cez dvor a v pitvore už stavec hlasno a srdečne pozdravuje, akoby všetkým do očí hľadeli.

„Mám pekné knižky. Nie samým chlebom živý je človek. Čo by z nás bolo, keby

Matej Hrebenda

sme len jedli a pili? Beda národu, ktorý nečíta!“

Od iného by veru nekúpili, ale Hrebenda vie tak prehovoriť, že mu nemožno od-

riečť. A keď už predá, ešte napomenie: „Nie len kúpiť, ale aj pozorne prečítať! Zostaňte tu s Bohom, po čase prídem zas a potom mi poviete, ako sa vám knihy páčili.“

V chudobných príbytkoch sa bránili, že nemajú ani na zemiaky; takí museli kúpiť knihu za groš a druhú im Hrebenda daroval. Tak obišli celú dedinu a ďalej už putovali s ľahšími batohmi. Keď boli ustatí, sadli si do tieňa. V batohu je ešte jedna či dve knižky, ktoré Hrebenda dosiaľ nepozná. Tie mu chlapec číta. Keď sa pomýli, slepec

ho opraví a podchvíľou sa ho pýta, či dobre rozumie. Keď dočítali, Hrebenda knižku posúdi, aký je vecný obsah a aká reč. Ľudia sa pristavujú a Hrebenda im povie životnú príhodu alebo obsah knižky a nikdy nezapadne napomenúť, aby milovali národ a ctili svoju reč.

Stalo sa, že Hrebenda došiel s knihami do dediny a tam bol práve pohreb. Išiel naň a zrazu začal nad truhlou prednášať pohrebné verše. Všetci naň uprene hľadeli a napäto počúvali. Boli to jeho vlastné ver-

še a prednášal ich tak dojímavou, že sa celé zhromaždenie rozplakalo. Tak ľudia poznávali, že Hrebenda nie je nijaký tulák, ale človek vzdelaný. Niekedy zavítal do dediny, kde mal učiteľ alebo kňaz meniny. Zašiel do školy alebo na faru a predniesol svoje vlastné veršované blahoželanie.

Hrebenda, predávajúc nové knihy, nezapadol sa opýtať, či nemajú doma nejakú

starú knihu. Tak nazbieral množstvo starých kníh. Zachránil napríklad českú bibliu z roku 1489, a keď bola založená Matica slovenská, daroval jej ju. Veľa iných kníh daroval slovenskému gymnáziu v Revúcej.

Za svoj dlhý život precestoval Hrebenda krížom-krážom celé Slovensko a všade ho poznali. Kde nocoval, zišli sa susedia, muži, ženy aj deti, a slepec rozprával svoj životopis:

„Narodil som sa na Píle, v chudobnej dedine pri Tisovci, roku 1798. Od svojich chlapčenských rokov sám som sa živil. Najprv ako men-

dík, neskoršie ako hlásnik. Keď som mal pätnásť rokov, začal som skladať verše. Vtedy som ešte trochu videl, ale od šestnástich rokov videl som tak málo, že som už nemohol ani čítať, ani písať. Ako mi len bolo smutno za knihami! Volal som k sebe chlapcov, študentov, koho som len mohol, aby mi čítali. Ako tridsaťštyriročný som oslepol načisto, už som nemohol byť ani hlásnikom. Od tých čias predávam a zbieram knihy.“

Matej Hrebenda apoštoloval dlhé roky. Zomrel ako osemdesiatštyriročný roku 1880. Časopisy písali o jeho veľkých zásluhách a národ ho doteraz uchováva v pamäti.

K.K.
Ilustroval JOZEF CESNAK

ZUZANA ZEMANÍKOVÁ

Po nábřeží koník beží...

Dorotka slúžila v meste Prešporku, v parádnom bielom paláci u bohatej panej. S robotou bola spokojná, len s paňou nie a nie si do nôty padnúť.

Nuž akože sa s takou stvorou dohodnúť, čo raz po nemecky šprechuje, potom po maďarsky mondokuje a našskou rečou neprevraví slovka!

Od svitu svitúceho do mrku mrkúceho drela Dorotka v kuchyni, lež darmo, paněj neulahodila. Každúcky večer si Dorotku na koberec zavolala a spustila na ňu. Reč jej pri tom rinčala ako hrdzavá reťaz, hrmotala ani kamenná lavína a škripala, až uši trhalo.

„Vunderbárrr! Vunderkind!“ rapotala domáca pani.

Dorotka sa zľakla. Tá ma veru nechváli, pomyslela si a nahlas povedala: „Pani moja, robotu mi haniš! Ty haniš robotu, ja tvoju dobrotu.“

A rozplakala sa.

Nemala Dorotka tvora božieho, ktorému by sa vyžalovala. Nuž pod lipku zelenú chodievala a do modrého Dunaja slzy liala.

Ej veru, nejeden pekný panáčik sa pri nej pristavil a div že si jazyk nepolámal, tak ju utešoval. Lenže čo z toho, keď tým nemeckým mládencom Dorotka nerozumela. Zutekala pred každým, čo jej nohy stačili.

Klopi-klop! Klopi!-klop! ozvali sa jej raz za chrptom konské podkovy.

Dorotka pozerá, oči vyvaľuje. Po nábřeží koník beží, koník vraný! A na ňom šuhajček, šuhaj ako maľovaný.

„Čože ty, dievčatko, pri Dunaji sedíš? Či máš srdce ťažké, že do vody hľadiš?“ prihovril sa jej.

Dorotka neverila vlastným ušiam, že počuje svoju reč. A hneď sa aj šuhajkovi vyžalovala, pošťažovala si na ťažkú službu, až jej na duši odľahlo.

„Ty si naozaj „vunderkind“, zázračné dieťa! Len v tom je oriešok, že nevieš po nemecky!“ zasmial sa utrápenej dievke šuhaj.

„A ty si kto, že vieš tak i onak?“ spýtala sa ho Dorotka. „Skadiaľže si, šuhajček maľovaný?“

„Skadiaľ som, stadiaľ som, slovenského rodu som, duša moja!“ hrdo jej odvetil šuhaj.

Vojaci musia vedieť všetky reči.

Pod lipkou, nad lipkou zažala sa iskierečka.

Spýtal sa jej šuhaj: „Skadeže si, moja milá frajerečka?“

„Skadiaľ som, stadiaľ som, Slovenka zrodená som, duša moja!“

Onedlho šuhaj Dorotku zo služby vypýtal, že si ju berie za ženu. A pani, čuduj sa svete, div si ten jazyk nepolámala, tak Dorotku po samé nebesá vychvaľovala, ba aj mešec dukátov jej pribalila.

Voľne *f-p*

Po ná-bre-ží ko-ník be-ží, ko-ník vra-ný,
ska-diaľ-že sí, šu-ha-jí-ček ma-lo-va-ný?

f *mf* 1. 2.

Ska-diaľ som, stadiaľ som, Sloven-ské-ho ro-du som, du-ša mo-ja, ja!

PO NÁBREŽÍ KONÍK BEŽÍ

Po nábřeží koník beží, koník vraný,
skadiaľže si, šuhajček maľovaný,
Skadiaľ som, stadiaľ som,
slovenského rodu som, duša moja.

Pod lipkou, nad lipkou iskierečka,
skadiaľže si, moja milá frajerečka?
Skadiaľ som, stadiaľ som,
Slovenka zrodená som, duša moja.

Z tej jedličky dve hrdličky na tú lúčku,
ja som Slovák, ty Slovenka, daj mi rúčku!
Rúčku ti podávam,
tebe verná zostávam, duša moja.

Ilustroval MARIÁN ČAPKA

SLNIEČKO

JOZKA MRKVIČKA

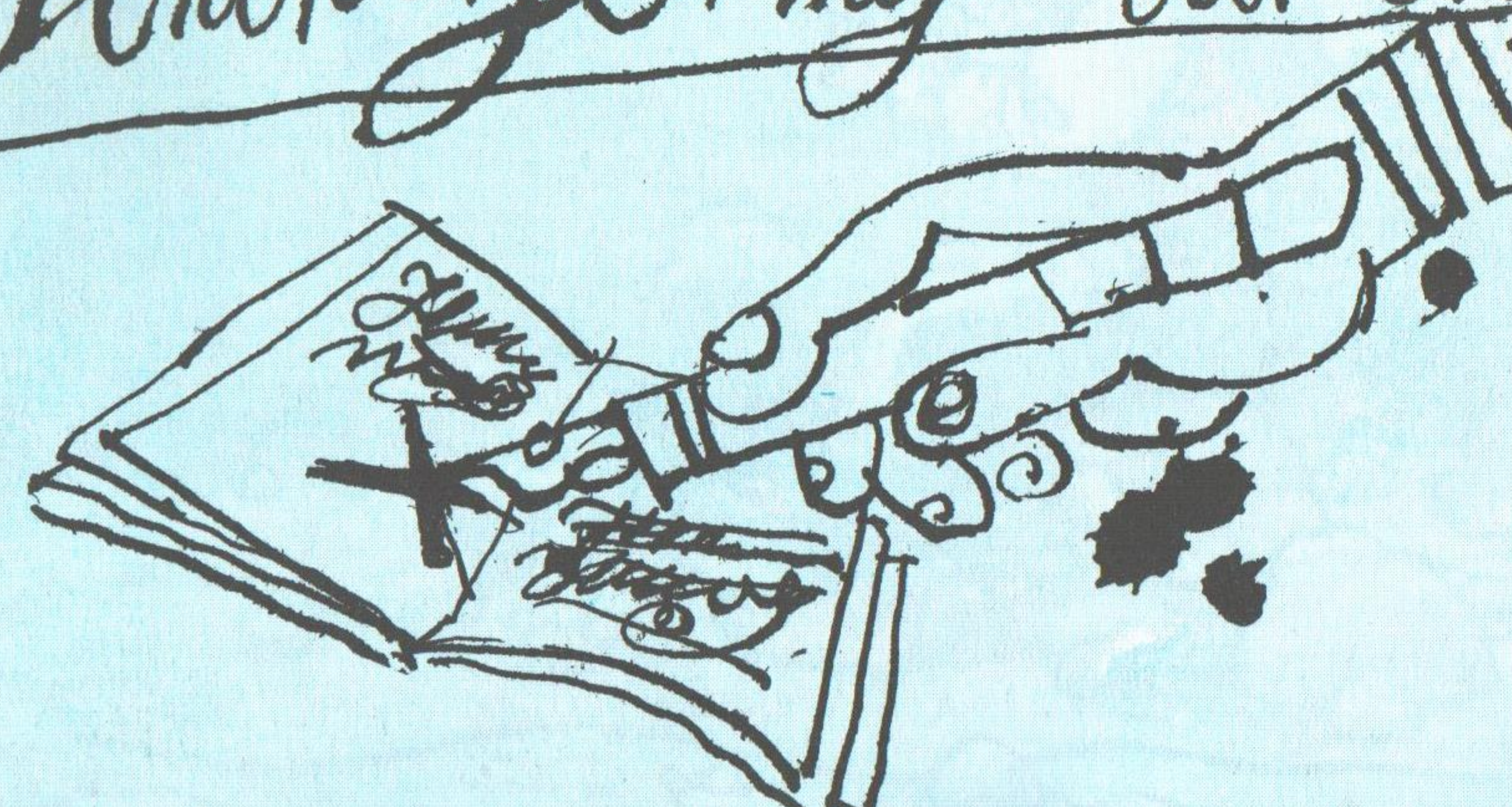

ojsol

Vážená redakcia Slniečka, veľmi ma trápi množstvo chýb v príspevkoch môjho žiaka Jozefa Mrkvičku. Vrhá do zle svetla na moju učiteľskú prácu. Ale verke mi, ja naozaj robím, čo môžem, lenže všetko márne. Ak by ste súhlasili, rada by som príspevky Jozefa Mrkvičku, skôr ako ich uverejníte, pravidelne opravovala. Súhlasili by ste?

Marla Repková, učiteľka

Ue nie, ja nesúhlasím! To čo píšem do Slniečka, nie je preca domáca úloha! Ja si do Slniečka píšem o čom o čom chcem, kedy chcem, ako chcem, koľko chcem - a môžem aj kresliť. Slniečko je moja veľká láska!

Jožko, píšeš mrzko, ale kreslíš veľmi pekne. Paľo Bl ahút, Očová

Vješ Paľko, čo je preda take, že kreslím radšej ako píšem. Keby to bolo naopak, čo by to naopak.

Ahoj, J Ožko, veľa ti toho nenapýšem, ale al e urobým aspoň dost gramatických chíp. Čo keby sme tak založili chybový klup? Ty bisi bol PRECeda a ja tvoj zástupca, lebo ja som tiež riadny chibár. Porozmýšľaj o to m!

Mychal z handlovej

Mily Michal, nijaký chybový klub nezačneme. Chybárov a machuliarov nemám rád! Fšeci ~~šeci~~ šecia, že sú ako ja - a to sa mi nepáči! ~~šeci~~ a šapam sa si: ~~šeci~~ Mychal sa píše správne Michal - take!

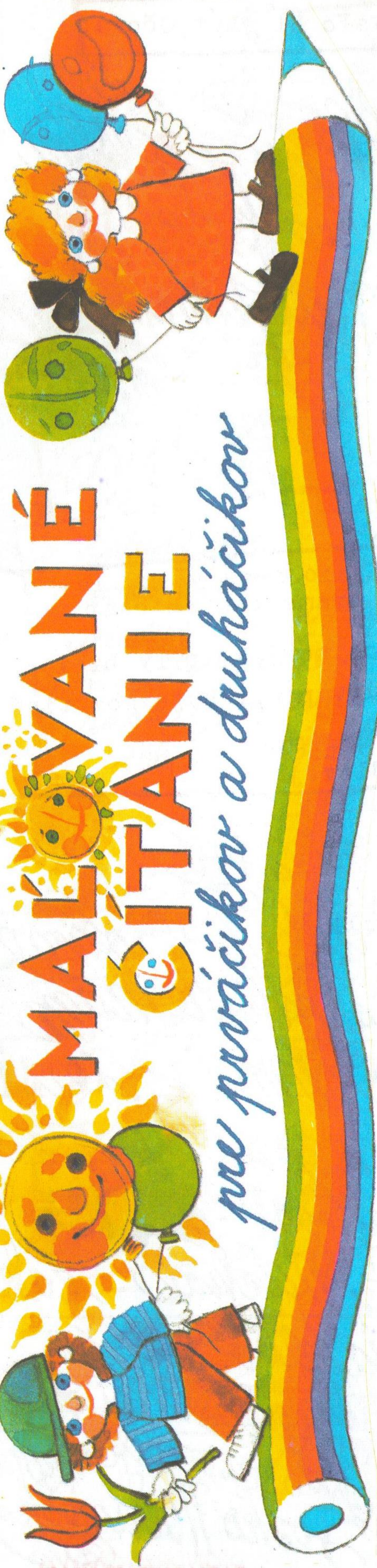
čakam
učku
odpoveď

Otas ka pre mojich Slniečnických priateľov: Preto ma niektorí slnečníci majú radi a niektorí sa mi ~~ne~~ posmievajú? Preto je to take? Váš verný kamarát Jozko Mrkvička

MAĽOVANÉ ČÍTANIE

pre prváčikov a duháčikov

Žili raz a . Jedného dňa vrab a vyskríhal z neho . "Keď nemáme ži-
veho, budeme mať aspoň dreveného, pove-
dal. Vom chlapčica vykriklo: "Dobryj deň,
baba! Dobryj deň, mamba!" "Ej, či sa mu-
len potešili. Začali si ho láskad. Ale
Janko Polienko vyhraj do pa . Vom
ho razrela a chňap. Už ho aj vlečie
do žeravej . Ale
a vyľurol na vysoky , vrata
a račaba rúbat. Vom ponad ledi
kridel . "Vrany, vrany, zachraňte
ma!" volá . No nič. A sa už
naklaňa. Vysoko na obloke leli . "Žis-
ka, zachraň ma!" volá . A
zbiela, vrata na chrbat a odniesla
ho domov. Tam jej naviesili na hrd-
lo a už je rozprávkke koniec.

starček starenka polienko drevo hora

DOMAĽUJ!

NAPÍŠAL:
JÁN DONOVAL
NAMAĽOVALA:
D. ONDREIČKOVÁ

Jozef a jeho bratia

V d'alekej krajine Kanaán žil kedysi dávno bohobojný muž menom Jakub. Tento muž mal jedenásť synov. Všetkých miloval otcovskou láskou, ale najradšej mal jedenásteho – Jozefa. Bratia žiarlili na Jozefa a potajomky ho predali do egyptského otroctva. V otroctve si Jozef pracovitostou získal priazeň svojho pána Putifara a stal sa správcom jeho domu. Pánova žena ho však nespravodlivo obvinila, a tak sa Jozef dostal do väzenia. Vo väzení vyložil sny dvom hodnostárom egyptského vládcu. Po prepustení si jeden z nich naňho spomenul a priviedol ho k vládárovi. Jozef vyložil sny aj jemu, za čo ho faraón vymenoval za správcu egyptskej krajiny. Čo Jozef zažil ako najvyšší správca, dočítate sa v tomto pokračovaní.

Jozef, jedenásty Jakubov syn, mal tridsať rokov, keď egyptskému faraónovi vyložil podivný sen o siedmich tučných a siedmich chudých kravách a o siedmich plných a siedmich prázdnych klasoch. Ako sen vyložil, tak sa stalo. V krajine sa urodilo toľko obilia, že ho ľudia nemohli spotrebovať. Nosili ho preto do sýpok, ktoré dal Jozef postaviť po celej krajine.

Po siedmich úrodných rokoch prišlo však sedem rokov sucha, keď sa neurodilo ani len zrníčko. V celom Egypte i v susedných krajinách nastal krutý hlad. Vtedy Jozef prikázal otvoriť sýpky a začal hladujúcim ľuďom predávať obilie.

Jedného dňa sa medzi čakajúcim zástupom zjavilo desať cudzích mužov. Jozef zmeravel od prekvapenia. Boli to jeho bratia, tí istí, čo ho pred rokmi predali do otroctva. Bratia však Jozefa nepoznali a hlboko sa mu poklonili. Jozef sa im už-už chcel dať spoznať, potom sa však rozhodol, že najprv zistí, či sa zmenili, alebo či v ich srdciach naďalej vládne zášť.

„Odkiaľ prichádzate?“ oslovil ich prísne.

„Z Kanaánu, pane,“ odvetili úctivo bratia a rozpovedali mu všetko o hroznom hlade,

III. BENJAMÍN

ktorý postihol aj ich krajinu. „Sme bratia,“ dodali nakoniec, „synovia jedného otca.“

„A váš otec ešte žije?“ spýtal sa Jozef stíšeným hlasom.

„Áno, pane,“ odvetili bratia.

„A bratov,“ spytoval sa Jozef ďalej, „bratov máte aj viac?“

„Najmladší, menom Benjamín, zostal pri otcovi,“ odvetili bratia. „A jeden,“ dodali so sklopeným zrakom, „už nežije.“

Jozef sa na chvíľu odmlčal a potom pokračoval vo svojom úmysle:

„Neverím vám ani slovo. Ste vyzvedači a prišli ste si obzrieť nechránené miesta našej ríše.“

„Nie, pane,“ vyľakali sa bratia. „Sme statoční ľudia a do tvojej krajiny sme si prišli kúpiť obilie.“

„To musíte dokázať,“ pokračoval Jozef. „Vráťte sa domov a privedte najmladšieho brata. Aby ste ma však nepodviedli, jeden z vás tu ostane ako rukojemník.“

Bratia, ktorí sa zatiaľ zhovárali s Jozefom prostredníctvom prekladateľa, si teraz povedali svojou rečou: „To je trest za to, že sme sa previnili voči bratovi Jozefovi. Ó, prečo sme to len urobili!“

Vtedy sa Jozef odvrátil a zavzlykal. Potom sa predsa len premohol a prikázal zviazať jedného z bratov, Simeóna.

Striebro, ktoré bratia zaplatili za obilie, dal v noci potajomky vložiť do ich vriec.

Na druhý deň bratia naložili vrecia na osly a smutní sa pobrali domov. Aké bolo ich prekvapenie, keď cestou zistili, že každý z nich má vo svojom obilí vrecúško so striebrom. Ani to im však neodohnalo chmáry z čiel. Vedeli, že ich návrat bez brata Simeóna otca zarmúti.

„A to nie je všetko,“ zavzdychal Ruben, najstarší z bratov, keď rozprával otcovi o tom, čo ich postretlo v Egypte. „Simeóna vyslobodíme len vtedy, keď faraónovmu správcovi ukážeme Benjamína.“

„Pripravujete ma o synov!“ zavzdychal staručký Jakub. „Nemám Jozefa, ani Simeóna, a teraz mi chcete vziať aj Benjamína.“

(Pokračovanie na str. 26–27)

DETI v Zelenom

Mala som holúbka v klietke zamknutého, ale mi uletel do poľa šíreho

* Divý holub zdomácnel v časoch, keď ľudia bývali ešte v jaskyniach. Vlastne sa o jeho zdomácnenie ani veľmi nemuseli snažiť. Dovolili mu bývať v jaskyni a ako nájomné si vberali z hniezda holúbätá. Prvé písomné doklady o chove domácich holubov pochádzajú z obdobia 300 rokov pred našim letopočtom. Zo starého Egypta pochádzajú aj prvé správy o chove poštových holubov. Poštové holuby, vycvičené na prenášanie správ, sú veľmi vytrvalé letúne. Schránku so správou majú chvoste alebo pod krúžkom navlečeným na nohe. Voľakedy ich využívali aj na prenášanie vojenských správ. V II. svetovej vojne zachránili holuby veľa ľudských životov. Jeden z nich bol dokonca vyznamenaný americkým vojnovým krížom. Poštové holuby sa dokážu vrátiť aj z územia vzdialeného tisíce kilometrov. Pred dvoma rokmi sa poštový holub vrátil k svojmu chovateľovi v Nitre až z ďalekého Kuvajtu.

* Vieš, že v horúcich a suchých mesiacoch, keď v africkom buši zmizne aj posledná kvapka vody, zachránia slony stovky zvierat od smrti smädom? Slony totiž, vedené svojím inštinktom, vyrývajú na miestach, kde je spodná voda, hlboké jamy, do ktorých začne presakovať spodná voda.

Háj, dievčatko, háj, staviam ti máj!

* Na Orave bývali kedysi lesy plné zdravých stromov. Vyrúbať jeden a postaviť ho v máji dievčaťu pod okno bola pre mocného chlapa hračka. Lenže máj dostala iba tá, o ktorú mal mládenec naozaj vážny záujem. Okrem mája dostalo dievča aj hrable. Drevené, pestro pomalované, vykladané kúsočkami zrkadla. Ak sa dievčaťu mládenec páčil a pristala by sa za neho vydať, dala mu to vedieť akurátnym spôsobom. Keď išla hrabať, zobrala si okrem pracovných hrabiel aj tie parádne. A tak nielen mládenec, ale celá dedina videla, že oňho stojí.

Pred našim oblôčkom rastú tam dve ruže, pred našim oblôčkom rastie tam štep

* V druhú májovú nedeľu bude Deň matiek. Tvoja mamička bude mať sviatok. Určite jej za lásku a starostlivosť daruješ kvety. Možno ani nevieš, že ružu, kráľovnú kvetov, začali šľachtiť už v 19. storočí. Medzi prvými boli vyšľachtené žlté čajové ruže. Dnes je vyšľachtených už vyše 25 tisíc druhov ruží. Aby mamičkine ruže čo najdlhšie vydržali, vlož ich hneď do vazy s vodou a na noc ich vylož na balkón. Ráno ich daj do vane s chladnou vodou a nožikom šikmo odrež kúsok zo stopky. Do vody môžeš dať lyžičku cukru a lyžicu octu. Takto by mamičkine ruže mali vydržať aspoň týždeň.

Keď v máji krkajú rosničky na strome, príde dážď

* Rosnička zelená je naša najkrajšia žabka. Nemusí byť však vždy iba zelená. Rosnička má totiž v pokožke špeciálne bunky, pomocou ktorých môže meniť farbu svojho tela. Reaguje tak na zmenu prostredia, na teplotu, vlhkosť, ale aj na hlad, bolesť a pocit nebezpečia. A tak môžeme vidieť rosničku zelenú v najrôznejších farebných odtieňoch od svetlozelenej až po hnedosivú.

Pripravila MARTA ŠURINOVÁ
Ilustrovala KATARINA JENDREJAKOVÁ

VELKÁ CESTA OKOLO SVETA

➤ Rely Paríž-Dakar a ešte ďalej, krížom-krážom po svete za dobrodružstvom a poznáním - to je bohato ilustrovaná zemepisná encyklopédia pre deti

➤ 35 etáp cesty - 35 dielov encyklopédie

➤ množstvo zaujímavých informácií o živote v rôznych krajinách

➤ z produkcie španielskeho vydavateľstva Parramón

VELKÁ CESTA OKOLO SVETA VELKÁ CESTA OKOLO SVETA

OBJEDNÁVKA

Zavážne si objednávam publikácie z edície Velká cesta okolo sveta, ktoré vyjdú v roku 1992:

... ks 1. etapa: Z PARÍŽA DO DAKARU

plán. cena 39 Kčs

... ks 2. etapa: Z DAKARU DO KÁHIRY

plán. cena 39 Kčs

... ks 3. etapa: Z KÁHIRY DO TRANSYLVÁNIE

plán. cena 39 Kčs

... ks 4. etapa: Z TRANSYLVÁNIE DO VIEDNE

plán. cena 39 Kčs

... ks 5. etapa: Z VIEDNE DO ATÉN

plán. cena 39 Kčs

... ks 6. etapa: Z ATÉN DO ŽENEVY

plán. cena 39 Kčs

... ks 7. etapa: ZO ŽENEVY DO BRUSELU

plán. cena 39 Kčs

... ks 8. etapa: Z BRUSELU NA ISLAND

plán. cena 39 Kčs

Meno a priezvisko .....

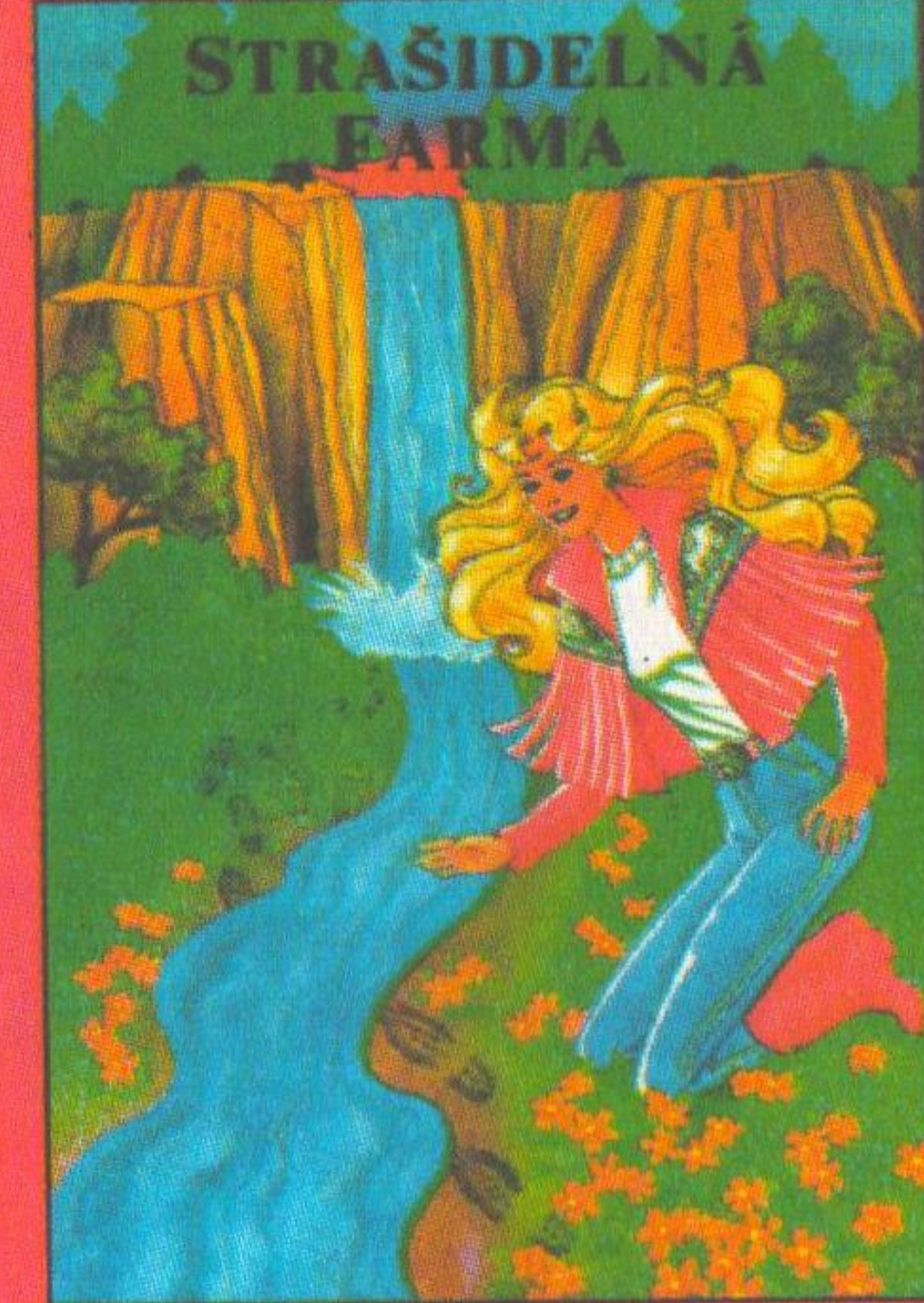
Ulica .....

PSČ a bydlisko .....

Objednávku pošlite na adresu:

Vydavateľstvo Tatran, Michalská 9, 815 82 Bratislava

Dobrodružství s Barbie 1

Stephanie St. Pierrová

**DETI,
ZAPOJTE
SA
DO VELKEJ
SÚŤAŽE**

Barbie v knihách !!!

Určite mnohé z vás majú doma plavovlasú či tmavovlasú krásavicu Barbie. Viete však, že vydavateľstvo Ikar pre vás vydalo aj knižky, v ktorých sama Barbie vystupuje?

Je to knižka **BARBIE VÁS POZÝVA NA OSLAVU**, v ktorej sú zahrnuté jednoduché a chutné recepty, podľa ktorých si môžu pripraviť rôzne maškrtky nielen deti v Amerike, domovine Barbie, ale aj vy. A potom je to knižná miniséria **DOBRODRUŽSTVÁ S BARBIE**, ktorú tvoria štyri diely: **STRAŠIDELNÝ RANČ**, **TANEČNÝ MARATÓN**, **ZACHRÁŇME SLONÍČA!** a **DOBRODRUŽSTVO V CUKRÁRNI**.

Ako sa môžete do tejto súťaže zapojiť? Predovšetkým musíte mať všetkých päť knižiek, v ktorých Barbie vystupuje. V druhej časti **DOBRODRUŽSTIEV S BARBIE** nazvanej Tanečný maratón nájdete podmienky súťaže. Tie budú vytlačené aj na letáčiku, ktorý dostanete v kníhkupectvách alebo knižných stánkoch. Súťaž sa uzatvára 15. septembra 1992.

Neváhajte, deti, čakajú na vás krásne ceny od firmy Mattel, výrobcu bábiky Barbie!

Jozef a jeho bratia

(Dokončenie zo str. 18-19)

No napokon, keď sa obilie minulo, privo-
lil.

A tak sa bratia spolu s Benjamínom vydali
po druhý raz do Egypta. Hneď ako ta došli, ho-
vorila Jozefovmu správcovi:

„Pane, vo svojich vreciach sme našli strieb-
ro, ktoré nám nepatrí. Priniesli sme ho na-
späť.“

Ale správca odvetil:

„Nebojte sa. Ten poklad vám vložil do vriec
váš Boh a Boh vášho otca.“

Nato sa pred bratmi zjavil Jozef a vzrušene
sa ich spýtal:

„Či ešte žije váš staručký otec?“

„Žije, pane, a má sa dobre.“

Vtedy Jozefov zrak spočinul na mladučkom
Benjamínovi.

„Toto je váš najmladší brat?“

„Áno, vznešený pane.“

Jozef bol taký dojatý, že musel odísť do ved-
lajšej izby a tam sa vyplakal. Keď sa upokojil,
umyl si tvár, vrátil sa medzi bratov a vystrojil
im bohatú hostinu.

Keď bratia pospali, prikázal Jozef svojmu
správcovi, aby im naplnil vrecia obilím a do
vrecia najmladšieho brata aby potajomky vložil
strieborný pohár.

Ráno bratia spolu s prepusteným Simeónom
zamierili domov. Neboli ešte ďaleko,
keď ich dostihol Jozefov správca s ozbrojenca-
mi a spustil na nich krik:

„Stojte! Prečo ste sa môjmu pánovi odvdáči-
li zlým za dobré?“

„Pane, o čom to hovoríš?“ zhrozili sa bra-
tia.

„O striebornom pohári, ktorý ste mu ukrad-
li.“

„Pane, my nie sme zloději,“ ohradili sa bra-
tia. „Ak nám neveríš, môžeš nás prezrieť. U ko-
ho sa nájde to, čo hľadáš, nech zomrie a my
ostatní budeme tvojimi otrokmi.“

„Dobre,“ odvetil správca. „U koho nájdem
pánov pohár, ten sa stane jeho otrokom.“

Nato ich ozbrojenci začali prezerať. Strie-
borný pohár našli vo vreci najmladšieho bra-
ta.

„Ja som ho nevzal,“ rozplakal sa Benjamín.
„Bratia, prosím vás, verte mi. Ja nie som zlo-
dej!“

Vtedy si bratia na znamenie pokory roztrhli
rúcha a vrátili sa naspäť do Jozefovho domu.

„Vy chodte domov,“ skúšal Jozef ďalej svo-
jich bratov. „Mojím otrokom bude ten, kto mi
vzal pohár.“

Lenže bratia neopustili Benjamína v ne-
šťastí.

„Pane,“ padol z nich jeden na kolená. „Ak
nás už chceš potrestať, tak potrestaj mňa, ale
najmladšieho brata prepusti domov. Lebo ak
sa nevráti, náš neborák otec umrie od žiaľu.“

Vtedy to už Jozef nevydržal.

„Som váš brat Jozef, ktorého ste predali do
Egypta,“ povedal. „Ale netrápajte sa už preto.
Boh ma sem poslal pred vami, aby som vás za-
chránil.“

Nato objal Benjamína i ostatných bratov
a od samého šťastia sa rozplakal. A bratia pla-
kali s ním.

„A teraz,“ povedal im, „choďte rýchlo do-
mov a privedte sem nášho otca aj svoje rodiny.
Pridelím vám kus egyptskej zeme, aby ste vždy
mali dostatok jedla.“

A dal im sviatočné šaty a rôzne dary pre otca
a prepustil ich domov, do krajiny Kanaán.

(Pokračovanie)

Biblický príbeh literárne spracoval
ONDREJ SLIACKY

Ilustrovala VIERA KARDELISOVÁ

ŠUHAI SLOVÁK

Pravdepodobne len málokto z vás, deti,
pozná meno August Horislav Škultéty,
od skonu ktorého uplynie v máji sto ro-
kov. Jeho meno sa ešte donedávna pri-
veľmi nespomínalo, hoci kedysi nebolo
na Slovensku žiacka, ktorý by nevedel
zarecitovať jeho slávnu básničku Šuhaj
Slovák. Od jej uverejnenia uplynie už
skoro 150 rokov, no stále je to básnička
krásna, vznešená. Dúfame, že tak ako va-
ši prastarí rodičia i vy sa ju naučíte na-
spamäť.

**Hoj, bystrý a smelý
šuhaju, šuhaju!
Povedz nám, kto si ty,
ako ťa volajú?**

**„Ja som šuhaj Slovák!
A keď chcete znati:
otec mi je Kriváň,
Tatra moja mati.“**

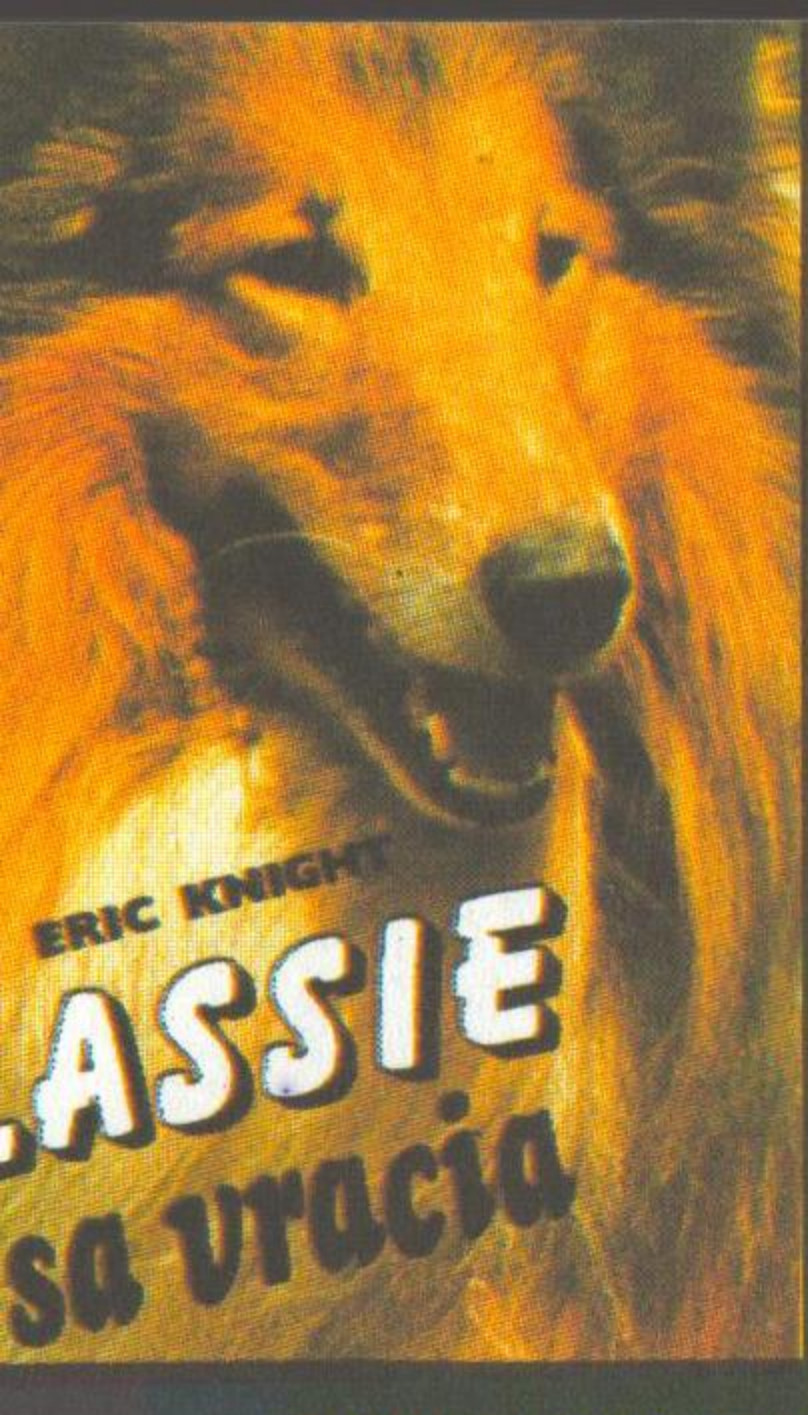
**Bratia moji rodní –
každý Slovák hodný.
A Slovenky krásne
sestry sú mi vlastné.**

**Ostatná rodina
široko po svete.
Široko-d'aleko,
čože viacej chcete?**

**Šuhaj som a časom
vyrastie chlapina,
že sa nezahanbí
tá moja rodina.“**

ERIC KNIGHT
LASSIE
SA VRACIA

Na smrť vyčerpanú Lassie pritúlili starkí Faddenovci. Obľúbili si ju a chceli si ju nechať. V uzdravenej Lassie sa však prebudila túžba po Joeovi.

Píše MILAN HUDEC

Kreslí PAVOL MORAVČÍK

Obaja starkí to vycítili a vrátili jej slobodu. Cestou Lassie natrafila na podomového obchodníka s hrncami. Obchodník už mal jedného psa, malú Toots, ale prichýlil aj Lassie. Nakrmil ju, správval sa k nej milo. Lassie sa mu odvdáčila tým, že mu jedného dňa zachránila život.

Súťaž PRE PANI UČITEĽKY

Milé pani učiteľky, blíži sa koniec školského roka, nastáva čas hodnotenia. Dúfame, že Slniečko v ňom obstojí dobre a že si Vašu priazeň zachová i naďalej. Aby sa však nestalo to, čo minulého roku, keď v septembri mnohé školy Slniečko nedostali, prosíme Vás, nečakajte na začiatok školského roka, ale **objednajte si ho na PNS už v júni**. A teraz pozor! Ak získate nad dvadsať odoberateľov, tak okrem 12% provízie, ktorú Vám vyplatí PNS, zaradíme vás do našej súťaže. Okrem vecných cien (napríklad televízora od Vydavateľstva Živena, bicykla od firmy Velos Bratislava-Petržalka, rádia s mag-

netofónom od podnikateľky Viery Zavadzovej, firma Počítače a Elektroniky, Bratislava-Avion, žehličky od Združenia pre voľný čas detí a mládeže, pohyb a pobyt v prírode – Dúha), máte v nej možnosť získať aj jednu z desiatich odmien po 500 Kčs. Aby sme Vás mohli zaradiť do zlosovania, musíte nám do 25. júna poslať korešpondenčný lístok s pečiatkou vašej školy, na ktorom bude uvedený počet predplatiteľov Slniečka a vaša adresa. Mená výherkyň oznámime v septembrovom čísle. Takže, milé pani učiteľky, veľa šťastia so Slniečkom.

Sodo pošli ma PNS

Objednávka pre mojih čitateľov Slniečka

Evidenčné číslo súhrnného inkasa (podľa inkasného lístku rodičov)

Počet výtlačkov	Slniečko chcem odoberať od dátumu	Katalógové číslo nevyplňaj, vyplni PNS
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

PREDPLATENÉ *Slniečko* DODAJTE NA ADRESU

Meno a priezvisko ..... ulica .....

č. domu ..... poschodie ..... č. bytu ..... PSČ

mesto ..... dátum ..... podpis .....

Som učiteľkou štvrtého ročníka ZŠ v Senici, ul. J. A. Komenského. Slniečko sa mi veľmi páči a využívame ho vo výchovno-vyučovacom procese. Nie som však jediná jeho obdivovateľka. Spolu so mnou čaká na Slniečko a teší sa z neho 31 žiakov mojej triedy.

DANA NOVÁKOVÁ, učiteľka, Senica

KOHO POTEŠILA LUTRA?

Lutra sa potešila všetkým listom a kresbám, ktoré prišli do našej redakcie. Ako to už v súťažiach býva, nemôžu vyhrať všetci. Lutra-tričko a Lutra-vrecúška so samolepkami chránených zvierat dostávajú Katka a Mirko Drvárovci z Čadce. Blahoželáme. Správna odpoveď na otázku Čo je to WWF? Znie: World Wide Fund for Nature, čiže Svetový fond na ochranu zvierat.

Z poštarovej kapsy

Slniečko berieme do rúk ja i moji žiaci vždy s úctou k jeho tradícii, a s očakávaním, čo krásneho nám zasa prináša. Jeho texty veľmi vhodne dopĺňajú a spestrujú školské učivo. Kratšie obrázkové texty zasa lákajú k čítaniu aj takých žiakov, ktorí po knihe len zriedka siahnu. Želám Slniečku veľa úspechov a veľa vďačných čitateľov.

KLÁRA ČEMANOVÁ, učiteľka, Bratislava

V posledných dvoch rokoch je Slniečko oveľa hrejivejšie a žiarivejšie, ako bývalo predtým. Vždy keď vyjde nové číslo, akoby sa nám v triede rozjasnilo – tak sa mu tešíme.

Keď som sa vlani dozvedela, že je časopis v existenčnej tiesni, vybrala som sa do viacerých škôl, kde ho ešte nepoznali, a rozprávala som o ňom, o jeho kvalitách, o jeho dojímavom osude... Viem, že existencia Slniečka je do značnej miery v rukách učiteľov.

EMÍLIA RUNOVÁ, učiteľka, Bratislava

Slniečk

Umelecký mesačník pre žiakov 1.-5. ročníka ZŠ.

Vydávajú Mladé letá, š. p.
Adresa redakcie: Nám. SNP 12, 815 19 Bratislava. Telefón 39 41 67.

Šéfredaktor ONDREJ SLIACKY.
Grafická a výtvarná úprava Viera Fabianová, redaktorka Gabriela Szalayová.

Tlačia Polygrafické závody, š. p. Bratislava-Krasňany. Rozširuje Poštová novinová služba, predplatné prijíma každá pošta, doručovateľ, predajňa PNS a stredisko PNS. Objednávky do zahraničia vybavuje Riaditeľstvo PNS Martanovičova 25, 813 81 Bratislava. Vychádza každý mesiac okrem júla a augusta. Cena jedného výtlačku 5 Kčs, ročné predplatné 50 Kčs. Nevyžiadané rukopisy nevraciamy.
Obálku nakreslila DAGMAR HLOŽEKOVÁ

Celý život so Slniečkom

Mala som deväť, keď som sa s ním stretla po prvý raz. Okrem iných čarovných vecí vychádzal vtedy v Slniečku seriál o Smelom Zajkovi. Text k obrázkom mali napísať deti. Pozbierala som odvahu a napísala som i ja. A predstavte si, zakrátko prinieslo Slniečko odkaz: „Pekný príbeh o Smelom Zajkovi nám poslala aj Marka zo Zvolenskej Slatiny.“ Podpis: Jozef Cíger Hronský. Takýto slávny bol môj prvý dotyk so Slniečkom.

Neskôr som sa stretala so Slniečkom ako učiteľka. Učili sme sa z neho básničky, čítali sme si ho spoločne v triede - zvyčajne za odmenu: literárny zákusok po dobrej práci.

A potom nám Slniečko na dlhé roky zapadlo. Vtedajším mocipánom bola trňom v oku jeho národná struna, preto Slniečko zakázali. Chceli ho vytrieť z pamäti národa. Ale nepodarilo sa.

V šesťdesiatom ôsmom, keď sa naša vlasť prebúdzala k novému životu, Slniečko znova vyšlo na slovenské nebo. A redigovala ho Mária Ďuríčková, tá bývalá bosonohá Marka zo Zvolenskej Slatiny. Ešte aj teraz mi to pripadá ako rozprávka, ktorá však nemala dlhé roky trvanie. Jedného smutného dňa v sedemdesiatom roku som musela zo Slniečka odísť.

Ale neodišla som ďaleko, vždy som ostala nablízku. Ešte aj teraz, na staré kolená, som v Slniečku prítomná a spôsobuje mi to veľké potešenie.

Osud Slniečka mi v mnohom pripomína osud nášho národa: odstrčené pastorča, menejprávne, hoci aj najstaršie z detí, ba veru i najsúcejšie. No jednako len pastorča. Starší z rodiny, teda mnohí z nich, ani nevedia, že ešte žije. Musí sa im pripomínať: Tu som, pozrite, žijem a svietim a hrejem a spievam, vaše rodné Slniečko. Otvorte mi svoje náručie a svoje srdce.

MÁRIA ĎURÍČKOVÁ

BCP

VELKÁ DOPRAVNÁ SÚŤAŽ

Správna odpoveď na otázku z januárového čísla Slniečka znie: **Cyklista nesmie jazdiť po ceste bez držania riadidiel.**

Zo správnych odpovedí sme vyžrebovali týchto výhercov: *M. Kováč, ZŠ Lúka; M. Šafr, Medvedzie; V. Romanová, Martin; B. Mikuš, Topoľčany; M. Hodáková, Krnča; L. Richterová, Malinová; B. Kozák, Nové mesto n. Váhom; M. Piváková, Petrova Ves; P. Hudec, V. Bielice; L. Návej, Beluša.*

Jedného dňa sa Paťo pýta chalanov na ihrisku:

„Neviete, čo sa stalo Jožovi Čičmancovi? Celé vyučovanie sedel ako zarezaný.“

„Aj mne sa zdal akýsi čudný,“ pridal sa Vlado. „Nie je chorý?“

„On nie, ale jeho pes,“ povedal Maťo.

„Ten malý pudlík? A čo mu je?“

„Mama poslala Joža, aby s ním šiel von, ale jemu sa nechcelo. Práve bola dobrá telka. Otec sa nahneval a povedal, že psa niekomu daruje. Pokým ho nemali, Jožo sľuboval, že sa bude oňho starať, a teraz sa mu nechce. Tak sa Jožo vyčytil a išiel s pudlíkom von. Aby bol rýchlej-

šie doma, priviazal ho o bicykel. No a na druhý deň pes ochorel.“

„Aj druhí chalani vláčia psov za bicyklami, a nič sa im nestane. Mišov vlčiak sa niekedy tak rozbehne, že Miša ťahá ako eskimácky pes,“ povedal Paťo.

„Ale Jožov pes je malý.“

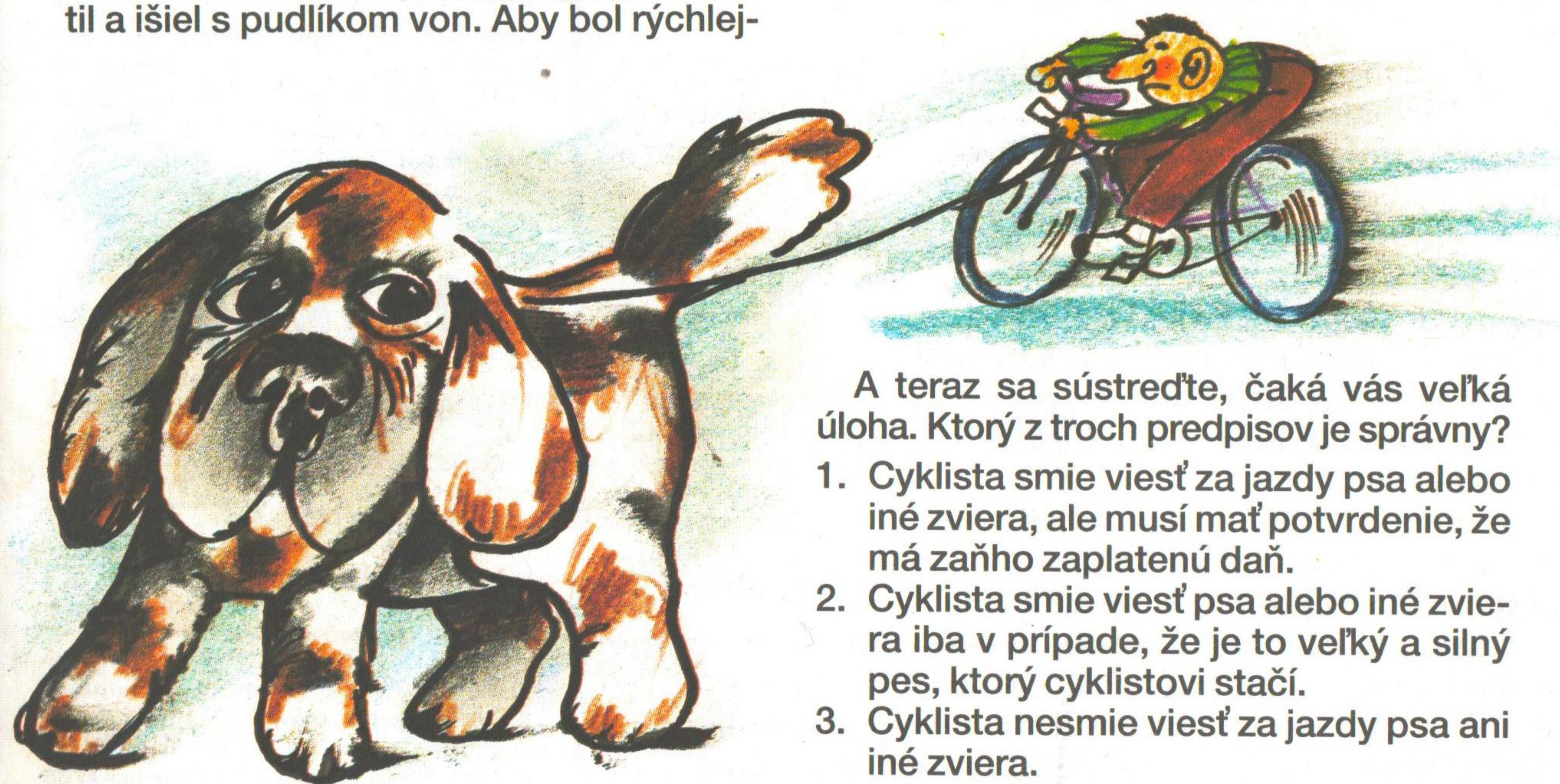
„Asi nie je trénovaný.“

„Jožo?“

„Pes.“

„Určite sa z toho dostane, môj strýko sa bol naňho pozrieť. Je veterinár,“ povedal Milan.

„Chalani, poďme za Jožom. A pozrieme sa aj na toho pacienta,“ navrhol Ivan.

A teraz sa sústreďte, čaká vás veľká úloha. Ktorý z troch predpisov je správny?

1. Cyklista smie viesť za jazdy psa alebo iné zviera, ale musí mať potvrdenie, že má zaňho zaplatenú daň.
2. Cyklista smie viesť psa alebo iné zviera iba v prípade, že je to veľký a silný pes, ktorý cyklistovi stačí.
3. Cyklista nesmie viesť za jazdy psa ani iné zviera.

Čakáme na vašu odpoveď. Napíšte ju na korešpondenčný lístok, nalepte naň kupón a pošlite na adresu: Redakcia Slniečko, Nám. SNP 12, 815 19 Bratislava.

Ilustruje PETER CPIN

Pripravuje MARTA ŠURINOVÁ

VELKÁ DOPRAVNÁ SÚŤAŽ

VELKÁ DOPRAVNÁ SÚŤAŽ

KUPÓN Č. 9